

**Forslag til
spørgsmål fra Retsudvalget til Justitsministeren
vedrørende retshjælp ved advokater (retsplejelovens § 323).**

Under hensyn til, at flere og flere afgørelser, der griber ind i borgeres hverdag, træffes af en forvaltningsmyndighed, under hensyn til, at flere og flere borgere oplever sig i tvist med en forvaltningsmyndighed, der opleves ikke at have givet tilstrækkelig rådgivning og vejledning, samt under henvisning til, at den forvaltningsretlige regulering kan virke kompliceret og uoverskuelig for borgerne, anmodes Justitsministeren venligst oplyse:

1. Tilsigtedes nogen ændring til skade for retshjælpssøgende, da retsplejelovens § 323 afløste bekendtgørelsen om retshjælp ved advokater?
Ifølge bekendtgørelsens ordlyd kunne der også gives retshjælp til borgere i tvist med en forvaltningsmyndighed, hvis det måtte antages, at denne ikke havde ydet tilstrækkelig rådgivning og vejledning. Ifølge ordlyden af retsplejelovens § 323, stk. 4 kan retshjælp på trin 2 og 3 ikke gives til sager, der angår eller er under behandling ved en forvaltningsmyndighed eller et godkendt privat klage- eller ankenævn. Forbeholdet om tilstrækkelig rådgivning og vejledning er ikke medtaget i teksten til retsplejelovens § 323.
2. Var det intentionen, at borgere i tvist med en forvaltningsmyndighed, der ikke har givet tilstrækkelig rådgivning og vejledning, skulle være afskåret fra at modtage retshjælp ved advokat?
3. Hvor store krav til bevis forestillede man sig – ved indførelsen af og under den løbende administration af retshjælpsordningen ved advokat – at der skulle stilles til den borger, der hævdede, at retshjælp ved advokat havde været nødvendig, fordi den forvaltningsmyndighed, som borgeren var i tvist med, ikke havde givet tilstrækkelig rådgivning og vejledning?
4. Hvor lang tid man forestillede sig, at den retshjælpende advokat skulle bruge på at lytte til borgerens fortælling før advokaten kunne fastslå, om der af forvaltningsmyndigheden var givet tilstrækkelig rådgivning og vejledning?
5. Forestillede man sig, at byretterne ved praksis skulle udfylde, hvornår det kunne lægges til grund, at der ikke fra den offentlige myndighed var givet tilstrækkelig rådgivning og vejledning?